

Handwritten text on the right edge of the page, including numbers and symbols, partially obscured by the binding.

BROCARDICORUM

29 45

Sive

AXIOMATVM
JURIS ENUCLEA-
TORUM

1635, 3.

DISPUTATIO I.

Quam

Divinò imploratò auxiliò

SUB PRÆSIDIO

Viri Amplissimi & Consultissimi

Dn. JOH. OTTONIS TABORIS,

J. U. D. & P. P. Dn. Patroni ac Præceptoris sui

omni honoris cultu semper prose-

quendi :

Publicè defendere conabitur

Ad diem Junij.

ANDREAS Gammersfelder/

Norimbergensis.

ARGENTORATI,

Typis EBERHARDI WELPERI,

ANNO M. DC. XXXV.

BROCARDICUM

sive

AXIOMA.

I.

DE ABLATIVIS ABSOLVTIS.

Ablativi absoluti sapiunt, induuntque conditionem & in conditionem resolvuntur.

Exegetis.

1. Est hoc Brocardicum Dd. non tam ex verbis, seu legibus, quam ex interpretatione earum elicitum. Gloss. Br. & Dd. communiter in l. à testatore. 109. de condit. & demonst. Autores magno numero allegat Cardinalis Tuscus tom. 1. Conclus. 32. Br. Socinus reg. 1. Donatus Fina reg. 5. Schneidvv. ad §. rursus. 1. de Action. n. 17. & ib. not. Harpr. ad §. 2. 1. de locat. & conduct. n. 549. ubi dicit hoc indubitatum esse.

De origine & fundamento regula.

2. Volunt autem hoc Dd. quando duo casus Ablativi absolute sint positi, sine regimine alterius vocis, quâ in constructionis ordinatione regantur, & consequentiam denotent, seu aliud sequatur sententiam perficiens; quod tùm in dubio suâ vi conditionem inferant, redoleant, adjiciant; conditionalem dispositionem faciant, & in conditionem resolvantur. Harp. in comm. Inst. de hered. qua ab intest. & c. n. 205. Alij & hoc addunt, ablativos absolutos inducere necessitatem Bach. ad §. ult. Inst. de Nupt. n. 7. Hoc est

De sensu Regula.

A 2

requi-

requirere, ut id quod disponunt, velut alia quaelibet propria conditio præcisè, & in formâ specificâ impleatur non per æquipollens; l. 44. & 55. de condit. & demonst. Decian. 2. respons. 1. n. 21. Hering. de fidejuss. cap. 10. n. 457. & seqq.

Exempla.

3. Ac ne res exemplis egeat l. 1. de præscript. verb. sit verbi causa l. acceptis. 93. ad l. Falcid. & d. l. 109. de condit. & demonst. ubi illa verba, acceptis centum nummis, hoc significant, si fidei commissarius 100. dederit; post Br. & veteres Gothofredus in d. l. 109. Donellus 8. comm. 31. l. qui libertatis. 69. §. servus. 4. Ibi redditis rationibus liber esto; de evictionibus, collata l. 34. §. 1. de stat. lib. l. 11. §. 3. de leg. 3. ubi Br. l. 11. §. 3. de legat. 3.

Ratio regula.

4 Rationem hujus explicationis videntur à Grammaticis mutuati, quorum hoc scitum est: Ablativos absolutos per particulas temporis significativas exponi, quales sunt: Si, ubi, postquam, quando, &c. quæ eventum & conditionem designant. Card. Tuscus, dict. loc. n. 2. Scacc. de commerc. §. 1. q. 1. n. 138. Honoldus lib. 2. canonum logic. 4. Unde Br. in l. 1. princip. d. condit. & demonst. Actus, inquit, verbi designatus per Ablativos absolutos importat futurum eventum, adeoque conditionem. Ad eos tantò citius dignoscendos comm. circumflexo insigniuntur: quod nonnulli improbant. Joseph. Scaliger. 3. epist. 297. & lib. 4. epist. 357. Cl. Dausquiustr. 4. ortogr. c. 7.

Ampliationes.

5. Ampliationis causa hoc addunt Dd. ut regula procedat, tam in dispositionibus ultimarum voluntatum; faciunt exempla 0. 3. adducta quàm in contractibus l. ab emptione. 58. de pact. ibi integris omnibus scil. existentibus l. evictis agris. 18. id est, si agri evincantur; de usuris ubi Gothofr. nec non in legibus & rescriptis l. precibus. 8. C. de impub. & aliis substit. Ubi verba: Te ejus successionem obtinente, exponenda sunt, si filij tui successionem obtines, quia sis in possessione, per notata ibidem, & statutis, Socin. in hac regula ampliat. 2. Tuscus n. 15.

6. Dissentit à Brocardico isto & ejus deductione Corasius in comm. ad l. 2. §. 3. de origine juris, statuens, ablativos istos dispositionem magis inducere, quàm conditionem. arg. l. mandata. 2. §. tuâ gratiâ 6. mandat. Quod si maximè aliquando conditionem facere videantur, id non fieri vi, vel naturâ Ablativorum, sed quia expressè

presè vel tacitè saltem adjiciatur actus aliquis suspendens, aut eventus, in quem fiat suspensio, adde Giph. ad l. 2. C. de iure Emph. qui regulam hanc de duobus ablativis, ut plurimum quidem veram esse fatetur, sed non semper.

7. Missis Socini, aliorumque ociosis ampliationibus & limitationibus (quas etiam enarrat biblioth. Döring. in voce ablativus, n. 8. tiones. § 26. At suggillat Cujac. 10. Observat. 27. pr. ubi dicit Accursianos totos esse, integrum plerunque annum, in gerundiis, supinis, & ablativis absolutis excutiendis) dicamus; referre, an oratio sit purè enunciativa, & simplicem narrationem contineat, (ut in l. 11. §. ibi testamento facto obiit ad l. Falcid. & in eadem l. §. 4. ubi servi, moriente Domino narrantur valetudine affecti,) quo casu verius est, factum duntaxat intelligi, & nullam conditionem inferri, Conser. l. 2. §. 16. d. O. I. Harpr. ad §. 3. Inst. de loc. & conduct. n. 28. An verò sit dispositiva, quæ fieri aliquid jubeat, & disponat vel prohibeat: quo casu ablativi isti conditionem plerunque inferunt, maximè si jungantur verbis temporis futuri; non item si præsentis aut præteriti. Valent. Guliel. Forst. 1. observ. 10. Quam distinctionem jam olim explicationis & limitationis loco proposuisse legitur Bald. in repetitione l. 1. de leg. 2. ubi dicit, quod ablativi absoluti tunc maximè conditionem faciant, quando concepti sunt de eo, quod est incertum, & super futuro: eodem allegatur Bart. à Tusc. dicto loco. n. 22. alleg. facit l. Stichum 6. de legat. 1. l. si ita. 7. de auro & argento, leg. l. 34. §. 1. eod: Nec procul abluat distinctio Signoroli Homodei, quam refert Tuscus, n. 8. ubi interesse dicit: An ablativi illi absoluti proferantur in vim narrationis, & sequatur dispositio Juris, ut tùm conditionem importet, si verò præcedat dispositio Juris, & sequatur narratio per ablativos absolutos, quod tùm non importent conditionem, sed narrationem.

8. Usus hujus regulæ patet, ex præcedentibus exemplis, tùm ut hoc addamus, vel ex illâ controversia, an in contractu emphyteutico præcisè scriptura requiratur, vide Treut. 1. disp. 29. §. 9. lit. T. & altera Feudali, ex cap. 17. feud. lib. 2. de eo qui sibi & heredib. suis masculis: Nam quando fœminæ vocantur, deficientibus masculis, hæc vocabula, cum sint ablativi absoluti, resolvuntur in conditionem; & perinde est, ac si dictum fuisset, si decesserint Go-

vsus.
Q.
Q.

zadin. consil. 53. n. 13. & quod consequens est, jus fœmineum in eum eventum, quo masculi defuncti fuerint, suspendunt, & eventiente conditione illâ, fœminas vocant: inquit Hartm. Pistor. lib. 2. part 2. quest. 36. n. 33. Similis disputatio est in cap. un. in fin. 1. Feud. ubi dicitur: Vasallum beneficium suum amittere, si concubuerit cum uxore Domini, Domino vivente. Ex quo nonnulli disputant, Vasallum cum vidua Domini defuncti concubentem feudum non amittere, quia ibi Feudista utatur duobus ablativis absolutis: vide Gorhofr. Antonij disp. feud. II. 8. 5. lit. B.

De simili Brocardico: quod ablativi absoluti etiam præteriti temporis verificentur de præsentis; multò verò magis de præterito imperfecto, & ita de actu adhuc durante. Gœdd. de stip. c. 9. n. 122. agemus suo loco.

II.

DE ABSOLUTIONE.

Nemo, qui condemnare potest, absolvere non potest.

Exegetis.

Fundamē-
tum Re-
gula.

1. Est hæc l. 37. R. 1. juxta lectionem Florent. Quam ibidem rectè asserit Philip. Math. in Comm. Paulò clariùs & per simplicem affirmationem loquitur IC. in l. 3. de re lud. ibi, qui condemnare potest, is absolvendi quoque potestatem habet, eaque regula videtur nata ex more judicum dandorum: cum enim prætor judicem daret cum formula, si paret, Titium debere 100. condemna, hoc ipso potestatem quoque indulgisse arguebatur absolvendi: apparet enim magistratum, qui voluit rem condemnare, si deberet, utique & absolvi eum voluisse, si non deberet, arg. l. Arrianus 47. d. O. & A. Donellus 27. comment. 5.

Ratio Re-
gula.

2. Ratio regulæ, non tam ea est, quàm post glossam & alios adducit Menochius 1. de arbitrariis lud. quest. 43. n. 5. Quos suo more etiam sequitur August. Barbosa in axiomatis juris usu frequentioribus axiom. 1. n. 3. quod absolvere & condemnare convertibilia sint & paria,

paria, ut qui unum possit, possit & alterum: *Biblioth. Döring, in verbo absolvere n. 8. & 19. per cap. verbum 51. de poenit. dist. 1. cap. cum inferior. de Major. & Obed.* Nam hoc simpliciter concedendum non est, ut ex seqq. patebit; neque diligentissimus parium compilator Damhouderius hæc inter paria referre ausus est; sed potius quia majus est condemnare, minus absolvere; itaque concessio eò, quod majus est, h. e. condemnatione, etiam intelligitur concessum id quod minus est, scil. absolutio. Sed non vice versâ: quia damnandi potestas revera major est potestate absolvendi. *Philipp. Math. dicto loco. n. 5.* Nam si judex datus sit, sub hac formulâ, **SI PARET NON DEBERE**, vel, Non deliquisse, Absolve: damnandi potestatem non intelligitur accepisse. *l. ult. §. 1. ubi Gothofr. C. ubi Senatores vel Clariss. Donellus d. loco.* Quod pertinet etiam exemplum de Legato de latere, qui extra provinciam absolvere quidem potest excommunicatos, non autem excommunicare, *apud Menoch. dicto loco n. 16. & 23.*

3. Intelligenda autem venit regula, habitò semper respectu ad personam ejus, qui potestatem exercet, non ad personam patientis, ac præsuppositis ubique terminis habilibus, ut scil. justè utrumque fiat: Non ergo licet ita sophisticari; Judex potest nocentem damnare, E. & absolvere. *Duar. ad d. l. 3. de re Judic.* Præsupponendum enim est exercitium potestatis legitimum. Quibus observatis Ripæ *ad eandem l. 3.* ampliaciones & limitationes, quas Menochius *d. loco* latè persequitur, pleræque minus aptæ: aliqua etiam incongruæ apparebunt.

III.

PRoniora sunt jura ad absolvendum, quàm ad condemnandum.

Exegetis.

1. *Text. est in capitulo ex literis 2. extra de probat: Ibi: cum prom- Funda-
ptiora sint jura.* Pertinet autem regula itidem potissimum ad offi-
um Judicis, qui monetur, ut in dubio semper benigniorem par-
tem & interpretationem sequatur *cap. pen. de pœnis*, & potius reum
absol-

absolvat, quàm condemnet. *l. Arrian. 47. de Obl. & A. c. 2. extra de R. I. l. 168. eod. Cujac. 12. obs. 16.*

Ratio.

2. Satius est enim impunitum relinqui facinus nocentis, quàm innocentem damnare. *l. 5. de pœnis.* Unde Modest Pistor. *p. 4. q. 141. n. 6.* justius inquit peccatur absolvendo quàm condemnando. Hinc favorabiliores rei, quàm actores habentur. *l. 26. de R. I.* Et quando pares sunt probationes, potior est conditio rei *cap. ex literis 2. de prob.* Sic in dubio interpretatio illa facienda est, ut debitores quàm minimè onerentur. *l. 9. d. R. I. idem in pœnis l. 42. de pœn. l. 155. §. ult. de R. I. Privationibus. Alciat. 3. praesumpt. 1.* Et sententiis *l. 10. de inoffic. testam. cap. ult. de sent. & re lud. Vbi excipiuntur 4. illa causa privilegiata: Matrimonium, Dos, Libertas, Testamentum.*

Declaratio.

3. Procedit autem regula in obscuris, *cap. in obsc. 30. de R. I. in sexto. & Dubiis, cap. 2. d. R. I.* Non verò in iis quæ clara, certa & expedita sunt: In his enim Judicem ipsâ lege mitiorem aut faciliorem esse non decet. *l. 11. de pœn. l. ult. C. de compensat.* Sic etsi eo casu, quo pars judicum pro testamento, altera contra testamentum pronunciaverit, in dubio decedentes pro testamento sequimur: tamen si constet Judices apertè tulisse iniquam sententiam, id non attendimus, *d. l. 10. inf. de inoff. test.*

IV.

DE ABSVRDO.

IN omni dispositione vel actu ita fieri debet Interpretatio, ut absurditas evitetur.

Exegetis.

Fundamentum.

1. *Cap. in Genes. c. 5.* Ibi ne ex hoc sequeretur absurditas de electione. Alij ita efferunt fugiendam esse eam interpretationem, per quam in absurditatem prolaberemur: *Sculdetus observ. for. 28. n. 9.* Vel generalius: Absurditas intellectus ab omni dispositione est rejicienda. *Vvesenb. 4. cons. 199. n. 10.*

Ratio.

2. Ratio, quia absurdum ἀλογον seu ἀτοπον, pro non dicto habendum, *Donatus Fina in hac reg. vel ut Lactant. 12. de orig. errorum c. 6.* Indicium est argumenti ex falso petiti, ex quo ineptus & absur-

absurdus exitus resultat. Conf. A Fab. in Rationalibus ad l. 5. de ser-
vis exportandis.

3. Exempla peti possunt, ex §. 4. Inst. de Adopt. l. 6. in fine junctâ. Exempla.
l. 7. de bon. libert. l. 4. in fine de off. procons. l. 22. de neg. gest. l. 5. in fin. ad
Aquil. l. 3. si usus fr. pet.

4. Hinc porrò inferunt ad absurdum vitandum, eam interpre-
tationem operari debere, quæ absurdum ostendat atque exclu-
dat. VVesenb. §. cons. 212. n. 66. & 67. Si vel maximè verba in latiori
& impropriore significatione fuerint accipienda. Vivius decis. 255.
n. 24.

5. Pro declaratione tenendum (1.) absurdum ejusmodi intelligi, Declara-
quod rationi, sensui communi & prudentiorum scitis & opinio- tio.
nibus directò opponatur, non etiam quod aliquibus paradoxum,
aut alicubi locorum absurdum sit. Vid. Gail. 2. obs. 33. n. 2. Eberhardum
hic: in loc. ab absurdo. Mantic. de tacit. & ambig. convent. lib. 2. tit. 13.
(2.) Deinde etiam aliquando id quod absurdū videri poterat, to-
leratur, ut majus absurdum evitetur l. 51. verbo, quod si quis absurdè.
ad l. Aquil. ubi vid. A. Fabr. in ration. uti & ad l. 35. §. 1. verbo, eodsm
enim errore de R. V.

V.

DE ABUNDANTIBVS.

Abundans cautela non nocet.

Exegetis.

1. L. 7. C. de Testam. vel superflua non nocent d. l. 17. Est etiam Funda-
in hunc sensum regula Juris 94. ibi. Non solent quæ abundant mentum.
vitiare scripturas: nec ex iis quæ supervacua sunt obligatio ali-
qua nascitur, l. 2. pr. ff. mandati.

2. Rationem & exemplum eadem lex 17. suppeditat. Confer Ratio &
allegata à Gothofr. ibidem ut & l. quæ extrinsecus 65. de V. O. Aliud exemplū.
exemplum habetur in l. 32. §. 6. de auro & argent. legato: item in l. 1. §.
7. ibi excusantur ediles xal à τῆ ἀντὶ & tautologicè locuti. de adilitit.
edict. Quos textus Barbosa axiomaticè 3. n. 8. ineptè in contrarium
& pro limitatione regulæ extruendæ adducit.

3. Intelligenda autem est regula de actibus, contractibus & De quibus
B gestis,

intelli-
genda.

gestis, quæ ita confecta sunt, vel comparata, ut per se subsistant, citra adjectionem illam abundantem: itemque ut adjectio illa solâ verborum abundantiam laboreat *l. fin. C. de donat.* non etiam, si actum ipsum impugnet, aut contra ejus naturam adhibeatur, *Gothofr. ad d. l. 17.*

4. Regulâ & axiomate ita declaratis, apparet, parùm aptè Decianum *3. cons. 32. n. 65.* cum aliis eam limitare in contractu suspecto, ubi abundans cautela suspicionem augeat per *l. 7. de condit. Inst.* Nam id non fit solo abundantiam verborum vitio, sed vitio ipsius contractus suspicionem laborantis, adeoque verba superflua eodem vitio afficientis. Ut si legatum sit contra leges relictum, conditio ex abundanti corruit, non vitio abundantis, sed ipsius principalis.

5. Deindè quod ajunt cautelam superfluum doli præsumptionem inducere, *Mascard. de probat. conclus. 531. n. 103.* eò quòd insolita fraudem arguant *Menoch. 5. præsumpt. 3. n. 102.* id de nimia *l. 88. §. pen. de legat. 2.* & supra modum rei apposita forsan intelligendum fuerit: vitiosum enim ubique quod nimium. *Senec. de tranq. anim. c. 11.* quod & de diligentiam nimiam in negociis inferunt *ex d. l. 7. de condit. Inst. ubi Gothofr.* Sic quod de Advocato multum sollicito qui è trop fin & caut ou cauteleux, in causâ, adserit *Neviz. in sylv. nupt. l. 1. n. 67.* eum præsumi omnia mala cogitare: id itidem de sollicitudine captiosâ intelligendum, ut si Advocatus ex instructione *Speculat. de offic. advocat. §. 7.* ambiguus & duplicibus sermonibus utatur; aut ex instinctu *Cæpollæ de cautela c. 67.* utilia inutilibus misceat. *de quo Polit. de offic. advocat. cap. ult. n. 13. & Cl. Cantiunc. in paranesi de rat. stud. legal.* ac quod etiamnum fieri amat, fucatis fictisque allegationibus iniquas intentiones suas sic perpoliat, ut primâ fronte justæ videantur cujus farinae homines olim concinnatores dicti. *Oldendorp. in Enchirid. Except. tit. de Except. falsi p. 153. Forcat. in penu. Ict. cap. de vasis penuar. Coras. 1. Miscell. 4.* è quorum censu *Sulpitius à Cic.* notatur, quod dicendo efficere potuerit, vel ut prudentes errarent, vel ut boni minus bene sentirent: *A Robert. lib. 2. rer. jud. 19.* alioquin ἐκ τῶν ὅπως σπυδῆς διακαίας μῶμῳ ἀπλεταί ποτε, ut *Sophocl. ait,*

DE

VI.

DE ACCESSORIIS.

Accessorium sequitur naturam sui principalis.

Exegetis.

1. Est hæc regula 42. de R. I. in 6. cui non absimilis est altera, quâ dicitur accessio cedere principali l. 19. §. 13. de aur. & argent. legat. & adjunctum subjecto l. 33. §. 3. de R. V. Bachov. ad §. littora. 25. & 21. Inst. de R. D. itemque Accessorij & principalis idem esse iudicium. Hieron. de Monte in tr. de fin. reg. c. 5. n. 13. Fundamentum.

2. Dicitur autem principale id cuius species major est l. 19. §. 13. de aur. & arg. leg. & potentior l. 12. §. 1. eod. & cuius rei ornandæ (seu ut veteres legunt ordinandæ) causa, res altera adhibetur d. l. 19. §. 13. & ult. C. I. A. de acq. rer. dom. §. 31. n. 2. Accessionum verò vocabulum ambiguum est, & generaliter denotat ea omnia, quæ tam ex re, de quâ agitur, orta sunt; veluti fructus, partus, usuræ, l. 12. C. de usur. quàm extrinsecus ei accesserunt, veluti id quod per alluvionem accrevit t. t. de usur. & fruct. & causâ, & omnibus accessionibus. Propriè autem accessionum nomine tantùm ea veniunt, quæ extrinsecus accedunt. Hottom. in Lexico. Accessorium verò idem est, quod accessio. Schardius in Lexico, & denotat id, quod principali accedit seu adiungitur teste. Spigel. in Lexico. Declaratio.

3. Per ampliationem intelligunt Dd. regulam, tam quoad vigorem & conservationem rei, quam quoad destructionem & interitum, h. e. ut datô, concessô & stante principali, datum etiam censeatur accessorium. §. liberis. §. Inst. de pupill. substit. c. prudentum. §. si verò. de offic. delegati. Sic concessâ tabularum inspectione, censeatur etiam concessâ earum lectio. l. 2. §. 5. testam. quemadm. aperiantur. Sic additamentum dotis, eadem actione petitur, qua dos ipsa l. etiamsi. 8. C. de jur. dot. vid. tamen Petr. Gregor. syntagn. l. 9. c. 24. n. 9. Hinc dicimus eadem in accessoriis præstanda esse, quæ in principali l. 32. ubi Gothofr. & l. 33. de adilit. edict. ubi exemplum, & c. 5. de offic. & potest. iudicis delegati. ubi aliud exemplum. Ampliationes.

4. Itc-

4. Iterum negatō seu remotō, & sublatō aut non consistente principali, ne ea quæ sequuntur locum habent, *l. nihil dolo. 129. §. 1. de R. I.* Sic fidejussor amplius non tenetur, cum debitor principalis liberatus est. *l. si quis. 37. de fidejuss.* Hinc etiam inferunt: clausulas accessorias sumere interpretationem ab eo, quod principaliter gestum est: nec accessorias illas clausulas dispositionem ampliare. *l. ult. §. ult. de condict. indeb. Berlich. decis. 15. n. 3.*

Limitationes.

5. Apparet autem regulam loqui de accessorio considerato ex suâ naturâ, per se & simpliciter; unde secus fuerit, si ejus natura alteretur vel impediatur factō hominis aut legis, ut principale suum sequi non possit: tūm enim provisio specialis sive legis, sive hominis tollit istam generalem. Sic rescissō per querelam inofficiosi testamētō & hæredis institutione annihilatâ, legata quoque & libertates inscriptæ regulariter pereunt *l. 8. §. penult. l. 13. l. 28. de inoffic. testam.* nisi aliud novus legislator constituerit, & cadentia per se legata sustinuerit. *Nov. 115. cap. 3. fin. & c. 4. §. 9. Vvesenb. in c. de inoffic. testam. n. 11.* Quod an etiam in causâ præteritionis fiat quæstionis est? negant. Hillig. *l. 6. Donell. Enucl. 13. lit. F. & noviss. G. Franzkius Exerc. 6. q. 3. cum allegatis: quibus & nos ad stipulamur.*

6. Deinde cum accessorium tripliciter vulgò dicatur, aliud nimirū per modum necessitatis; aliud per modum æquitatis; aliud denique per modum inhærentiæ. *Card. Tusc. lit. A. concl. 65.* intelligendum est, hanc regulam potissimum de illis accessionibus obtinere, quæ veniunt in necessariam consequentiam ipsius principalis. *arg. l. 2. de jurisd. Tuscus concl. 77. n. 1.* Secus atque, si in accessorio sit diversa separataque ratio, *idem concl. 76. n. 36. & concl. 79. n. 4.* Barbosa nullum allegat textum hîc n. 10. Döring allegat n. 19. *l. 49. §. quæsitum, de fidejussor. & l. 31. de contrah. empt. Gail. de pac. publ. c. 5. n. 26.* allegat *l. ex placito. 3. C. de rerum permut. & l. 9. C. de prædiis & aliis rebus minorum,* ubi Gothofr. *l. 38. §. 17. de V. O. ubi habentur exempla: adde l. quid tamen. pr. quibus mod. ususfr.*

amitt. Donell. 8. comment. 17.

F I N I S.

X 2615926

VD.17

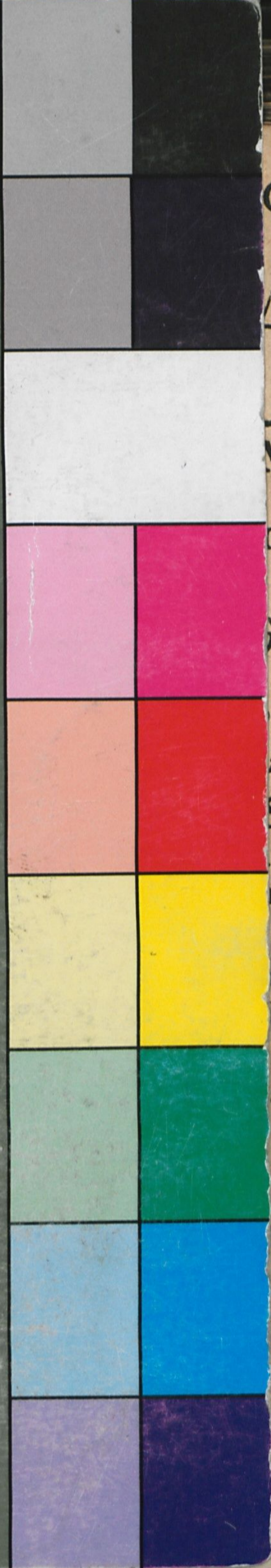

B.I.G.

Farbkarte #13

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

CORUM

29 45

ATVM
ICLEA.

1635, 3.

o I.

auxilio

IO

nsultissimi

S TABORIS,

c Præceptoris sui

nper prose-

abitur

mersfelder/

RATI,

WELPERI,

XXV.